

Előfizetés: Egy évre 3 pengő 30 fillér, negyedévre 9 pengő 60 fillér. Egyes szám ára helyben, vidéken és pályaudvaron 10 fillér. — Hirdetések milliméteres díjazásúak. — szorimk. —

Uj Nemzedék

Szerkesztőség és kiadóh. Hatal: V., Honvéd-u. 10. Tel.: Aut 127-47, Aut 130-06. Gyorsírók: 7-20. Fiókkiadóhivatalok: I. Országház-utca 18. sz. Tel.: Aut 608-65, II., Mária-tér 1, Telefon: 525-12. —

XI. évfolyam 178. (2913.) szám • Csütörtök • Budapest, 1929 augusztus 8.

Könyörület és hiénaszag

A Népszava vezérekben követeli ma reggel az általános közkegyelmet és az emigráció likvidálását. Még azok részére is amnesztiát kíván, akiket a proletárdiktatura után közönséges bűncselekményekért ítéltek el: rablásért, zsarolásért, lopásért, gyilkosságért. Egészen odáig megy el, hogy kétségbe vonja a kommün után hozott ítéletek jogosságát, megtorlásnak és nem igazságszolgáltatásnak nevezve azokat. A szocialisták ujságja nagylelkűséget kér közönséges gonosztevők részére is az ellenforradalom tizedik évfordulóján. A sebzett és beteg országra rá akarja szabdatani a hazai börtönök és a bécsi kommunista kávélokakok egész moslékját. Ugyanakkor pedig, néhány oldallal hátrább, vad türelmetlenséggel, pökhendi módon sértegeti az ellenforradalmárokat ünnepeit. Tajtékok hány, mert azok a magyar férfiak, akiket a fegyházba zárt és az akasztófa árnyékába állított a proletárdiktatura, bátorkodnak megülni szabadulásuk emlékét. A lap egy helyén türemességet emleget, másik helyén türelmetlenséget hirdet olyan logika nevében, amelyet csak a marxizmus papírmásé-keblén táplált szellemi vízfejűség érthetne meg.

Ha van bizonyosság a Népszava igaza ellen, ugy ennél beszédesebb bizonyosság el sem képzelhető. Az egy napon, ugyan abban az ujságban megjelent két írásból a bolsevizmus eszejárása, morálja, lelkesége ordít felénk. A bolsevizmusé, mely azt rikoltja: minden az enyém, a a tiétek semmi! En vagyok az uralkodó osztály, a többi pusztuljon el. Enyém minden jog, minden dicsőség, minden hatalom, enyém a föld, enyém a vagyon, — a másé semmi! Ugyanaz a mentalitás szükköl itt, e nem egészen véletlenül egymás mellé került két írásban, amely a proletárok osztályuralmát akarta megvalósítani most tíz esztendeje, a legszörnyűbb türelmetlenség, a legvéresebb zsarnokság eszközeivel. Valami tudatalatti ósztón iratja a szocialisták ujságjával ugyanegy napon, ugyanegy alkalommal, ilyen egymás mellé helyezve, azt a két cikket. Ha csak az egyik jelenik meg, azt mondjuk: átlátszó óhajlás volna, amit az ország biztonsága érdekében nem lehet teljesíteni. Ha csak a másik jelent volna meg önmagában, ugy fogadjuk, mint arrogáns hetvenkedést. De így, egymás mellé helyezve, ugyanegy ujságban, ugyanegy napon, ez a két hang leleplező hatású. Intő jel az államhatalomnak, hogy azt az „emigrációt”, melynek likvidálását így sürgetik, soha ne likvidálja. Mert a hiéna még nem mult ki, csak birka-börbe öltözött.

A könyörületesség fenségesen szép erény és a mi lelkesgünkhöz jóval közelebb áll, mint azokéhoz, akik olyan türelmetlen módon követelik. De a könyörületesség nem lehet egyenlő a hiészekeny ostobasággal, a könnyelmű és felelőtlen gondatlansággal. Mint ahogyan a pacifizmus krisztusi gondolatát nem lehet odáig vinni, hogy egy ország nyakát tartsuk védtelenül rablók kése alá, nem vihetjük maglyára az alig gyógyult nemzetet a farizeusok módján sürgetett „könyörületesség” nevében. Az egyes ember lehet könyörületes, még önrovására is. De az állam soha sem gyakorolhatja a könyörületesség erényét, ha könnyelmű nagylelkűségével veszedelembé sodorhatná népességét.

A báránybörből kivakkantó hiénagatás óvatosságra int mindenkit az ellenforradalom tizesztendő évfordulóján, nem pedig országgyilkos álkönyörületességre!

Egy előkelő családból való fiatalember sorozatos bűncselekményei

A Graf Zeppelin már megkereste építési költségei felét

Egy két és fél milliós nép harca a szovjettel

Az alsórákosi szennyviz országában

Ahol a talajviz kiönti az embereket a házukból — A Kanális, amely visszafelé folyik és elönti a házat — Nád és káka az udvaron — Hogyan boldogítják olcsó telekkel a szegény embereket?

Az orvos egyméteres viz közepén, ládán uszva találja a lázas beteget

— Az Uj Nemzedék tudósítójától —

Amint elfogyott lábunk alól a villamosin, véget ér a világ. Az acélszalag, mely elvezette idáig az utast, belevész a sivatagba. A bokrok zöldje, a fák üde színe visszafelé szalad, a város irányába. Idekűn „a természet bájos, lágy ölén” por és piszok fődí már az utszéli bokrokat, porban és piszokban gyalogol tovább a vándor. Kezdődik az átokverte ország: a rákosi rétek birodalma. A Hajcsár-ut és környéke ez. Keserűen és fogcsikorgatva forgatja szájában az ember a szót, újra meg újra: Hajcsár... mindig ez jut eszünkbe: hajcsár! Mintha egy óriási hajcsár járkálna mögöttünk goromba eszímájával, dörmögve és csattogó ostorral hajtana maga előtt az embereket: görnyedten, nehézkesen vándorolnak a Hajcsár-ut és környékének lakói. Tikkadtan és izzadtan, sápadtan és komoran.

Az ügyvéd háza egy vizes gödörben

... A Gyarmat-utca kilencvenkilenc számú háza előtt meg kell állni. Ez van a kapujára írva: *Fontónyi József dr. községi ügyvéd.* A köz- és váltóügyvéd rózsaszínűre pingált, nedves kőházában lakik, két méterrel az utszina alatt, egy gödörben. *Udvarán nád és sás nő; se virág, se gyümölcsfa, semmi semmi.* Iszap, benne mély lábnyomok, sás, káka és nád. Az ügyvéd, aki Erdélyből menekült a fővárosba, apósa segítségével vásárolta részletfizetésre a szerény kis telket. Nem kapott lakást odabent a városban, fölépítette hát a maga telkén, a maga viskóját. Kicsit fureszállották, hogy a telek ilyen mély. A *Békési József* telekirodájában, ahol ennek a kiterjedt, vigasztalan vidéknek ezer meg ezer telkét árusítják, meg is kérdezte az ügyvéd apósa, a kunszentmártoni földbirtokos:

— Ugyan kérem, nem vizes ez a telek!

A mérnök, aki a cég nevében velük tárgyalt, — *Gellér* nevezetű — biztosította a vidéki földbirtokost, hogy a telek egyáltalán nem nedves.

Órákig vándorolhat itt az ember és nem lát egy mosolygós arcot, egy szép gyermeket, egy üde arcszínt, egy egészséges külsőt. Csenevésznek, satnyák, megviselték az emberek, penészszerű az arcuk. Bár a nap keményen tűz, nem fog az rajtuk: nyoma nincsen areukon a barna-piros patinának. Akit megfogott a nap, azt fekete-barnára égette; olyan lesz, mint az aszott kóro. *A mező, az utszéli fák, az ákácok, a bokrok szürkék a portól.* Ha megcsikordul egy rosszul vasalt szekér kereke, porfelhő borítja be az arcunkat, prüszkölünk a portól, nyeli a tüdönk, az orrsövényünk és könnyezik belé a szemünk.

Ez a Szahara itt terül el Budapest szegélyén!

Itt kezdődik a villamos-végállomáson, az átok országa!

Hiszen mikor nincsen eső, száraznak is lesznek az a telek, amint hogy a vidék egészben véve száraz, tulságosan is az!

A földbirtokos és veje szeptemberben megkötötték a szerződést, megvették a

A kutya menti meg az elöntött ház lakóit

Nagysokára megjött a tavasz, vele az olvadás. *Valóságos vízár zúdult rájuk; az uttesten, a csaknem két méterrel magasabban levő uttesten álló hőtömegek is megvadtak és ugy zuhogtak alá a mély telekr, mint a Duna, mikor áttöri a gátat.* Vízözön borította el kicsi házukat s telküket. Megint el voltak zárva a világtól. Ugy tudtak a házból valahogyan kimenekülni, hogy a ház közvetlen közelében húzóó léckerítésre az ablakon keresztül vasalódeszkákat raktak és azon másztak át a szomszédos telkekre. Hogy husvétra kezdett a víz el-

telket. Négyzögölenként negyvennégy pengőért. Novemberben elkezdtek építeni. *Nemsokára megeredt az eső.* Esett, esett. És a telken, amely nem egyéb, mint nagy gödör az ut mentén, megállt a víz. Mikor a víz valahogyan lecsurgott, ázni kezdtek és *alig ástak hetven centimétert, a föld színe alatt vizet találtak.* Tovább mentek egy pár méterrel, megint csak ázni kezdtek, megint csak *ket támadt az áso nyomán.* De akkor már benne voltak az építkezésben, tető alá került a kis ház, az ügyvéd és családja beköltöztek szegényes kis hajlékukba, ahol elrabolt erdélyi otthonukról álmodhattak a hosszú téli estéken, mialatt hullott a hó és a szél befutta a házat hóval olyan magasan, hogy *egy méteres hó temette be az alacsony ablakokat.* A szél ugy betemette hóval az ügyvéd kicsi házikóját, hogy *foglalai lettek a házuknak.* Egy száraz napon nagynehezen utat vágtak a szomszéd telken keresztül, vissza az életbe. A saját telkükön át lehetetlen volt utat törni, olyan hótorlasz fődte be házuk elejét az utca felé. Ezután már ebben a hófödözékben, *ebben a fehér futóárkokban közlekedtek az ügyvédek, ha élelemért kibújtak a házból.* Ezen át mentek a gyerekek az iskolába, ezen át ballagott az ügyvéd dolgai után a városba.